

Kapitel 1

Kisten

Tre spøgelsesagtige skikkelser gled lyd-
løst hen over Scream Streets centrale torv. Månen
glimtede bag det tynde skydække. Inde i et hus i
nærheden slog et ur tolv slag.

De tre skikkelser holdt sig helst inde i skyggen.
De sneg sig forbi en tynd, rødhåret mand, der
sad ved siden af en portåbning af skinnende lys.
Manden holdt en pengetaske stramt i hænderne,

mens han kæmpede for at holde sig vågen. De tre slap forbi ham og skyndte sig videre ned ad en af de otte gader, som førte væk fra tovet.

De nærmede sig et stort hus halvvejs nede ad gaden, og en af skikkelserne tog sin sorte handske af. Så lod han en lang fingernegl glide ind i en revne ved stueetagens vindue og bevægede hånden fra venstre mod højre. Der lød et lille klik fra låsen, og vinduet blev skubbet op.

Skikkelserne kravlede indenfor, og den mindste af dem trak sin elefanthue af og hev efter vejret. "Jeg kan ikke ånde med den tingest på!" hvædede Cleo Farr.

"Hvorfor ikke?" hviskede Rhesus Negativ. Også han trak sin elefanthue af og derefter sin vampyrkappe. Den skulle helst ikke sætte sig fast, når vinduet blev lukket. "Du er jo en mumie. Du er viklet ind i bandager fra top til tå."

"Ja," svarede Cleo. "Men mine bandager dækker ikke munden og næsen."

Den tredje skikkelse var Luke Watson. Også han tog sin hovedbeklædning af. "Vil I så tie stille?!" prustede han. "Vi skulle jo gøre det her uden at vække nogen!"

"Jeg synes stadig, at vi bare skal vente til i

morgen og bede om tilladelse til at gå ned i hr. og fru Crudleys kælder," sagde Rhesus. "De lod os gøre det sidste gang."

"Det har vi talt om," sagde Luke. "Det gælder om at holde alt det her så hemmeligt som muligt." Han tog en lang vampyr-hugtand op af lommen og holdt den frem i en stribe måneskin, der strømmede ind gennem vinduet.

Rhesus sukkede. "Er vi virkelig nødt til at give den tilbage ...?" Hugtanden havde tilhørt hans forfader, grev Negatov. Den var det ene af de seks relikvier, Luke og hans venner havde samlet for at få åbnet en passage ud fra Scream Street. Kun på den måde kunne de nemlig hjælpe hans forældre med at vende tilbage til deres egen verden.

Luke nikkede. "Jeps ... og det lige med det samme. Kom så ..." Han førte an ned gennem den mørke gang i retning af sumpmonstrenes dagligstue.

Efter at de tre venner omsider havde fundet den magiske åbning ud fra gysergaden, havde Lukes forældre til de tre venners store glæde besluttet sig for at blive i deres nye hjem. Men Scream Streets boligudlejer, Sir Otto Sneer, havde sørget for at holde passagen åben, så han kunne

tjene penge på at lokke folk fra Lukes verden ind og se “verdens største samling af vanskabninger”. De normale havde gradvist gjort tilværelsen uudholdelig for gysergadens faste beboere. Luke og hans venner havde desperat prøvet at finde på noget, der kunne lukke åbningen én gang for alle. Nu mente de, at de havde fundet løsningen. De skulle bare give relikvierne tilbage til Scream Streets grundlægger, så ville magien blive ophævet. Måske.

De trådte ind i den dunkle dagligstue. “Som om hr. og fru Crudley ville fortælle Sir Otto Sneer, at vi er ved at give relikvierne tilbage til grundlæggerne,” sagde Cleo.

“Nej, det ville de nok ikke,” svarede Luke. “Men vi kan ikke være helt sikre. Sneer flipper helt ud, hvis han opdager det. Så jo længere ...”

Snorrrk!

De tre venner stivnede. Det lød, som om nogen pustede gennem et stort sugerør ned i et kar med kagecreme.

“Hvad i alverden var det?” spurgte Cleo.

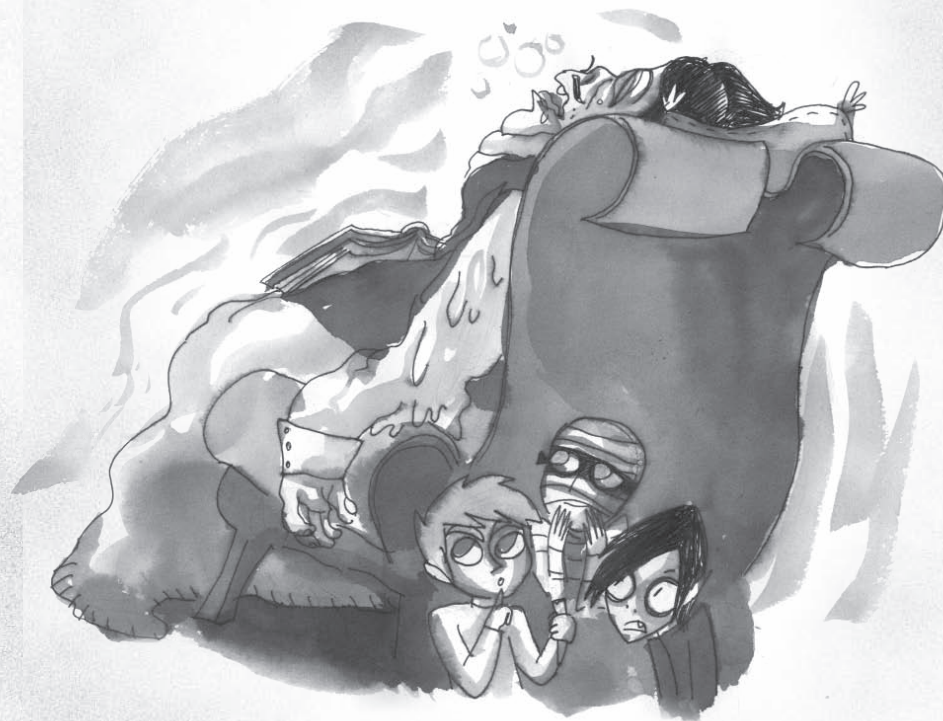
“Dér!” hviskede Luke. Rhesus og Cleo så i den retning, han pegede. De fik øje på en kæmpestor, blød lænestol. I stolen sad hr. Crudleys

store, slimede skikkelse. Han var en af Scream Streets sumpmonstre. En bog med titlen *Søren Slims Eskapader* lå hen over hans snaskede mave.

Snorrrk!

“Han sover!” sagde Cleo lettet. “Det lyder i hvert fald, som om han snorker ...”

“Lad os komme ned i kælderen,” hvædede Luke. Han begyndt så stille som muligt at kravle

hen over det tykke gulvtæppe. Ægteparret Crudley var utrolig stolte af deres hjem, og der var mange designermøbler i deres overbelæssede dagligstue. "Vi må bare passe på, at vi ikke ... Av!" Luke skreg, da han stødte skinnebenet imod et sofabord af marmor.

"Hva'? Hva' var det?" gurglede hr. Crudley og vågnede. Luke, Rhesus og Cleo kastede sig om bag en stol, mens to øjne dukkede frem øverst på den uhumske slimbunke. Hr. Crudley storgabede, samlede bogen op og begyndte at læse i den.

"Hvad gør vi nu?" sagde Rhesus næsten lydøst. Luke trak på skuldrene.

Cleo gjorde tegn til, at de skulle være stille. Så begyndte hun at synge med en blid og dæmpet stemme: "*Den lille Ole med paraplyen, ham kender alle småfolk i byen ...*"

"Er du blevet skør?" hviskede Rhesus. "Han kan jo høre dig, og ..."

Han afbrød sig selv, da hr. Crudley gabte igen og lod øjnene falde i.

"Han er ved at falde i søvn," hviskede Luke. "Bliv ved!"

"Hver lille pige, hver lille dreng, han lægger sødt i

sin lille seng," fortsatte Cleo. Hendes stemme var lav og beroligende. Sumpmonsteret gryntede og begyndte at trække vejret dybere.

Rhesus gav tegn til at ville tage over. "*Så vil han ud paraplyen brede og skræk og uhygge om sig sprede!*"

Snorrrk ... "Hva'?!" Hr. Crudley satte sig ret op og ned. Rhesus holdt sig for munden for at kvæle et grin. Luke sendte ham et vredt blik og gav Cleo tegn til at tage over igen.

"*Da vil ... øh ... Da vil i drømme ...*" Hr. Crudley lænede sig tilbage i stolen og lukkede øjnene igen. "... *den lille fyr ...*"

"... *forvandle sig til et djævelsk dyr!*" indskød Rhesus.

"Stille!" hvæsedde Cleo lidt højere. Hr. Crudley drejede sig i stolen, så bogen smuttede ind mellem dellerne på hans mave. Så gurglede han. Luke, Rhesus og Cleo holdt vejret af spænding, indtil ... *Snorrrk!*

De tre venner kravlede frem fra deres gemmested, og Luke gav Rhesus en lammer på armen. "Der var du lige ved at ødelægge det hele for os!"

"Men det var sjovt, ikke?" smilede Rhesus.

Luke gik gennem rummet og åbnede døren til hr. og fru Crudleys kælder. I kælderen var der et dæksel, som førte ned til kloakkerne. Og dernede var grev Negatovs hvilested.

Da døren var lukket forsvarligt bag dem, tog Rhesus en brændende fakkel frem fra kappen og førte an ned ad den lange trappe til kælderenes bund. De tre venner fandt dækslet og fik det skubbet til side, selv om det var lidt besværligt.

“Hvem går først?” spurgte Cleo.

“Det skal Rhesus som straf for, at han næsten vækkede hr. Crudley,” sagde Luke og skubbede til Rhesus med albuen.

“Okay,” stønnede Rhesus og rakte faklen til Luke. “Så spiller jeg helt!” Han fandt stigenes øverste trin med foden og begyndte at kravle ned i tunnellenes mørke.

Cleo fulgte efter ham, og til sidst kom Luke. “Vi skal vist længere ned i kloakken, ikke?” spurgte han.

“Jeps,” sagde Rhesus og overtog faklen igen. “Denne vej ...”

De tre venner gik længere og længere ind i den fugtige kloak, indtil de nåede frem til en

underjordisk hule. Murene omkring dem var dækket af lysende, grønt mos.

De havde ikke længere brug for ekstra lys, så Rhesus stak faklen ind under kappen igen. “Sidst jeg var hernede, stod der flere tusind gobliner og lurede på os.”

Cleo dirrede ved tanken. “Jeg kan næsten høre dem nu,” sagde hun.

“Det er flere uger siden, at nogen har set en goblin i Scream Street,” forsikrede Luke. “Hr. Skipstone mener, at de er flyttet hen til et andet G.H.O.S.T.-samfund.”

“Jeg er glad for, at vi ikke behøver at kæmpe os frem til kisten denne gang,” sagde Rhesus. Han gik ind mod hulens midte, hvor kisten stod. “Hey, lige et øjeblik. Låget er ikke lagt ordentligt på ...”

“Det gør det bare nemmere at få det af end sidste gang,” smilede Luke. “Lad os komme i gang.”

De tre venner satte hænderne mod låget og skubbede til, så det gled til side. Låget faldt ned på gulvet med et brag, og de viftede støvet til side.

“Grev Negatov,” sagde Luke. Han tog hugtanden op af lommen. “Du beærede os med denne gave, men nu må jeg give den tilbage til ...”

“Snak bare videre, min ven ... *hik!*” sagde en stemme. “Dine ord er meget – *hik!* – smukke!”

Luke stirrede ned i kisten, hvor han havde ventet at se vampyren ligge. I stedet lå der en zombie og grinede op til ham.

